

CYKL | KINO WSPÓŁCZESNE
GRUPA WIEKOWA | SZKOŁA PODSTAWOWA 4-6

ANALIZA PSYCHOLOGICZNA

opracowanie: Karolina Giedrys-Majkut, Marcin Majkut

FILM | „BLANKA”, reż. K. Hasei

Bohaterką filmu jest jedenastoletnia Blanka, która mieszka na ulicach Manili. Jej prawdziwa matka zostawiła ją, odchodząc z obcym mężczyzną. Dziewczynka żebrze i kradnie, żyjąc marzeniem, że pewnego dnia kupi sobie za uzbierane pieniądze nową mamę. Wszystko zmienia się, gdy Blanka poznaje niewidomego ulicznego muzyka, Petera. Dołącza do niego jako jego asystentka. Z czasem za jego zachętą odkrywa w sobie talent muzyczny i od tej chwili para występuje jako zespół muzyczny. Choć nie udaje im się zrealizować wszystkich planów i czeka ich wiele trudności po drodze, wspólne mierzenie się z walką o przetrwanie zmieni ich małą grupę w prawdziwą rodzinę. Tęsknota Blanki za przynależnością zostanie zaspokojona. Film może być doskonałym wstępem do rozmowy o wyzwaniach, z jakimi mierzą się dzieci pokrzywdzone przez los, a także o tym, jak wiele znaczą dla nas więzi z bliskimi i zachowywanie nadziei wbrew trudnościom.

TEMATY DO OMÓWIENIA

Film stwarza okazję do omówienia z uczniami trzech tematów:

- Świat, jakiego nie znamy
- Siła więzi
- O pożytkach z nadziei

Świat, jakiego nie znamy

Tytułowa bohaterka filmu „Blanka” odsłania przed widzami świat bezdomnych dzieci, dla których walka o przetrwanie jest codziennością. Porzucona przez matkę tuła się po ulicach Manili, żebrze i kradnie. Mieszka w jednym z zaułków, w prowizorycznym domu skleconym z rozmaitych resztek. Jest zupełnie osamotniona, nie licząc tymczasowych sojuszy w podobnymi do siebie złodziejczkami, które czasem przeradzają się w otwarte wojny. W filmie nie brakuje postaci pokazujących, w jaki sposób ten świat łamie charaktery i degeneruje. Jest herszt bandy małych uliczników, który demoluje postanie Blanki, wykrzykując „Niszczenie jest świetne!”. Inny z napotkanych chłopców postanawia sprzedać dziewczynkę cynicznej burdelmamie. Nienajlepsza atmosfera panuje też w sierocińcu, do którego trafia bohaterka – trudno tu o wsparcie i prawdziwą opiekę. W świecie zamieszkanym przez niechciane dzieci jest to towar deficytowy.

Twórcy filmu nie epatują jednak rozpaczą – na tle tego niepokojącego, zasmucającego obrazu manilskiej ulicy rozwijają pozytywną, optymistyczną historię bohaterów, którym udaje się ocalić nadzieję i niewinność. Blanka i Sebastian, jeden z chłopców napotkanych przez Blankę w trakcie jej przygód, dobrze sobie radzą wśród innych młodych złodziejczków, tęsknią jednak za czymś innym i za tym podążają. Takie przedstawienie rzeczywistości, w której żyją porzucone dzieci, ukazuje niebezpieczeństwa, jakie na nie czyhają (utrata nadziei, degeneracja, handel

żywym towarem) i pozwala o nich wspomnieć w dyskusji po filmie. Jednocześnie śle bardzo czytelny, budzący empatię przekaz mówiący o tym, że z porzuconymi, bezdomnymi ludźmi łączą nas te same uniwersalne potrzeby i tęsknoty.

Pytania: Gdzie mieszka Blanka? Dlaczego znajduje się w takiej sytuacji? Jak żyje? Z czego się utrzymuje? Gdzie mieszka? Jakie relacje łączą ją z innymi dziećmi w tej samej sytuacji? Dlaczego te relacje wyglądają w ten sposób? Czy jej życie jest szczęśliwe? Czy jest bezpieczna? Co jej grozi? Jak się zachowują wobec niej dorośli? Jak myślicie, jak potoczą się losy trójki głównych bohaterów?

Siła więzi

„Blanka” to konfrontacja z bohaterką, która zachęca do spojrzenia na korzyści płynące z relacji w sposób radykalny. Skoro los nic Blance nie dał oprócz jej osobistych cech i talentów, dziewczynka musi swoje życie zbudować od podstaw. Dokonuje serii wyborów, które pokazują, co jest dla niej tak naprawdę ważne; rezygnuje z kradzieży, rezygnuje także z sierocińca. Postanawia nie opierać swojego poczucia bezpieczeństwa na łatwych pieniądzach albo na instytucjonalnej pomocy, a na pewnej, dobrej więzi z ważną dla siebie osobą. Taka ilustracja dobrze pasuje do tego, co wiemy o podstawach ludzkiego dobrostanu. Pozytywny przykład aktywnego poszukiwania relacji z innymi zaprezentowany w „Blance” może być też ważny dla wszystkich tych osób, których więzi zostały z jakichś przyczyn naruszone czy zerwane. Twórcy filmu zachęcają swoich widzów do optymizmu i ciągłych poszukiwań – zdają się nam mówić, że potrzeba przynależności jest zbyt silna, by ją oszukać, zamykanie się na nią to rezygnacja z części siebie.

Pytania: Co się stało z rodzicami Blanki? Dlaczego Blanka marzy o nowej mamie? Jak ma zamiar to osiągnąć? Dlaczego podąża za Peterem? Co daje jej relacja z Peterem? Czego uczy się Blanka w relacji z Peterem? Z czego musi zrezygnować, żeby móc z nim być? Czego musi się nauczyć? Dlaczego Sebastian dołącza do Petera i Blanki? Dlaczego bycie w relacji z innymi jest dla nas tak ważne? Co dają nam relacje z innymi? Jakie są fundamenty dobrych relacji z innymi?

O pożytkach z nadziei

Nadzieja i optymizm są uznawane w podejściu psychologii pozytywnej za siły charakteru, które wzmacniają nasze poczucie szczęścia. Bohaterka filmu „Blanka” może być dla widzów inspirującym przykładem wdrażania tych cech w radzeniu sobie z przeciwnościami. Widzimy, że podczas, gdy inne dzieci z ulicy zaakceptowały zastany porządek („Śmieci mają pozostać tam, gdzie należą!”), Blanka ciągle planuje, jak odmienić swój los. Myśli o kupnie mamy, zachęca Petera do wyjazdu do innego miasta, daje się zachęcić do śpiewu. Jej pomysły nie zawsze są racjonalne, ale nawet jeśli nie są, to pozwalają jej lepiej się poczuć, a także inspirują innych – za jej zachętą Peter decyduje się wyjechać z miejsca, gdzie szantażują go policjanci, a Sebastian postanawia zmienić swoje życie.

Pytania: Jakie problemy mają Blanka, Sebastian i inne bezdomne dzieci z ulic Manili? Jak do nich podchodzą? Co różni Blankę od innych dzieci w jej sytuacji? Jak Blanka planuje rozwiązać swoje problemy? Jak radzi sobie z przeciwnościami? Jak wy radzicie sobie z przeciwnościami? Co pomaga radzić sobie w trudnych sytuacjach? Czy warto być optymistą? Co to znaczy być optymistą? Co to znaczy mieć nadzieję? Czy warto mieć nadzieję? Co nam daje nadzieja?